KANCELARIA SENATU

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2015 r.

Opinia do ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym

(druk nr 1047)

I. Cel i przedmiot ustawy

Zasadniczym celem ustawy jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (tzw. CRD IV) w zakresie przepisów dotyczących buforów kapitałowych (art. 128–142 dyrektywy CRD IV). Nowe przepisy zmierzają ponadto do dostosowania prawa krajowego do rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012.

Ustawa wprowadza do prawa polskiego formalne ramy organizacji polityki makroostrożnościowej i powołuje Komitet Stabilności Finansowej, jako organ odpowiedzialny za nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym. W wyniku rozwiązań przewidzianych w ustawie wzmocniona zostanie stabilność systemu finansowego, a prawdopodobieństwo wystąpienia kryzysu finansowego ograniczone.

W myśl art. 1 ustawy nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym obejmować będzie identyfikację, ocenę i monitorowanie ryzyka systemowego powstającego w systemie finansowym lub jego otoczeniu oraz działanie na rzecz wyeliminowania lub ograniczania tego ryzyka z wykorzystaniem instrumentów makroostrożnościowych. Celem nadzoru makroostrożnościowego będzie w szczególności wzmacnianie odporności systemu

ul. Wiejska 6, 00-902 Warszawa, tel. 22 694-93-02, fax 22 694-91-06, e-mail: Jakub.Zabielski@senat.gov.pl

finansowego na wypadek materializacji ryzyka systemowego i wspieranie przez to długookresowego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego kraju.

Ustawa wprowadza ponadto pojęcie zarządzania kryzysowego w systemie finansowym, które obejmować będzie działanie na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego w przypadku bezpośredniego zagrożenia tej stabilności. Celem zarządzania kryzysowego będzie w szczególności efektywna współpraca członków Komitetu Stabilności Finansowej, w tym koordynacja działań podmiotów reprezentowanych przez tych członków, na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego oraz wymiana informacji, opinii i ocen (art. 2).

Organem właściwym w zakresie nadzoru makroostrożnościowego i zarządzania kryzysowego będzie Komitet Stabilności Finansowej (art. 3 ust. 1). Ustawa określa zadania Komitetu (art. 5 i art. 6), jego skład (art. 7) i tryb działania (art. 8–12).

W przypadku zidentyfikowania ryzyka systemowego Komitet Stabilności Finansowej będzie podejmować odpowiednie działania mające na celu ograniczenie prawdopodobieństwa jego materializacji lub jego potencjalnych skutków. Komitet, w zakresie działań związanych z realizacją celu nadzoru makroostrożnościowego uzyska uprawnienia do prezentowania stanowisk oraz wydawania rekomendacji (art. 5 pkt 1). W przypadku zidentyfikowania przez Komitet czynników ryzyka systemowego będzie on mógł wydać stanowisko skierowane do właściwych podmiotów, a także do podmiotów tworzących system finansowy lub jego część, w tym zarządzających produktami lub wykorzystujących infrastruktury rynkowe (art. 17). Komitet będzie także mógł przedstawiać rekomendacje, w których będzie mógł wskazać na konieczność podjęcia działań służących optymalnemu zarządzaniu ryzykiem systemowym (art. 18 ust. 1). Adresatami rekomendacji będą: Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Minister Finansów oraz Narodowy Bank Polski, w zakresie działań mogących służyć ograniczeniu ryzyka systemowego. Rekomendacje będą miały charakter niewiążący prawnie z tym, że właściwe organy będą obowiązane ustosunkować się do ich treści (art. 18 ust. 3).

Ponadto przewidziano przyznanie Komitetowi Stabilności Finansowej kompetencji w zakresie identyfikacji instytucji finansowych stwarzających istotne ryzyko dla systemu finansowego (art. 5 pkt 2). Za istotne ryzyko uznaje się ryzyko funkcjonowania instytucji finansowej, które będzie negatywie oddziaływać na inne instytucje funkcjonujące w systemie finansowym lub na stabilność systemu finansowego jako całości.

Do zadań Komitetu Stabilności Finansowej z zakresu nadzoru makroostrożnościowego należeć będzie także współpraca z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, innymi organami UE, organami nadzoru makroostrożnościowego z innych krajów oraz instytucjami międzynarodowymi (art. 5 pkt 3). Poza tym Komitet, w celu realizacji zadań wynikających z zarządzania kryzysowego będzie mógł także zawierać porozumienia na rzecz wzmocnienia stabilności finansowej z instytucjami realizującymi podobne zadania w państwach członkowskich UE i Europejskiego Obszaru Gospodarczego, z bankami centralnymi wchodzącymi w skład Europejskiego Systemu Banków Centralnych, w tym Europejskim Bankiem Centralnym oraz ministrami finansów i organami nadzoru nad rynkiem finansowym w państwach członkowskich UE i Europejskiego Obszaru Gospodarczego (art. 16).

Do zadań z zakresu zarządzania kryzysowego w systemie finansowym zaliczono trzy istotne kompetencje, które dotychczas funkcjonowały w ramach ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej, tj. opracowywanie i przyjmowanie procedur współdziałania na wypadek wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego, koordynowanie działań członków Komitetu w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego lub zidentyfikowania zagrożonej instytucji finansowej, której obecna lub prognozowana sytuacja finansowa może stanowić zagrożenie dla dalszego funkcjonowania tej instytucji oraz zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu służących realizacji jego zadań (art. 6 ust. 1).

Ustawa nakłada na Przewodniczącego Komitetu Stabilności Finansowej obowiązek przedstawiania Sejmowi informacji rocznej o działalności Komitetu dotyczącej realizacji zadań z zakresu nadzoru makroostrożnościowego, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku, którego dotyczy informacja (art. 9 ust. 2).

W myśl art. 13 informacje podawane przez Komitet Stabilności Finansowej do publicznej wiadomości nie będą stanowiły podstawy roszczeń ani zobowiązań osób trzecich wobec Skarbu Państwa, Narodowego Banku Polskiego lub Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, zaś osoby wykonujące czynności związane z realizacją zadań Komitetu nie będą ponosić odpowiedzialności za szkodę wynikłą z działania lub zaniechania zgodnego z przepisami ustawy, które pozostaje w związku z realizacją zadań Komitetu.

Do instrumentów makroostrożnościowych należeć będzie także możliwość określania współczynników buforów kapitałowych oraz terminów ich obowiązywania. Instytucje zostaną zobowiązane do utrzymywania bufora zabezpieczającego (rozdział 5) w celu

zwiększenia ich zdolności do absorbowania strat w okresie napięć rynkowych. Jednocześnie ustawodawca zdecydował się na wyłączenie małych i średnich firm inwestycyjnych z obowiązku utrzymywania bufora zabezpieczającego. Bufor antycykliczny (rozdział 6) będzie miał na celu ograniczanie ryzyka systemowego wynikającego z nadmiernej podaży kredytów związanej z cyklem koniunkturalnym. Dodatkowy kapitał w postaci bufora antycyklicznego będzie gromadzony przez banki w okresie wzrostu gospodarczego i będzie miał na celu osłabienie ekspansji kredytowej banków, a w efekcie wygładzenie cyklu wahań koniunktury. Ustawodawca zdecydował się na wyłączenie małych i średnich firm inwestycyjnych z obowiązku utrzymywania bufora antycyklicznego (art. 22 ust. 1).

W celu ograniczenia ryzyka upadłości podmiotów o szczególnym znaczeniu dla funkcjonowania rynków finansowych w skali globalnej lub w skali rynku finansowego pojedynczego regionu, czy kraju, dyrektywa CRD IV nakazuje utrzymywać dodatkowy bufor kapitałowy, tj. bufor instytucji o znaczeniu systemowym (rozdział 7). Organem odpowiedzialnym za identyfikację tych instytucji oraz określenie na bazie indywidualnej wysokości wskaźnika bufora dla każdej z nich będzie Komisja Nadzoru Finansowego (art. 35). Identyfikacja podmiotów istotnych w skali globalnej będzie się odbywać w oparciu o wielkość i złożoność grupy, rodzaje prowadzonej działalności i możliwości ich zastąpienia przez inne instytucje oraz znaczenie dla systemu finansowego (art. 36).

Bufor ryzyka systemowego (rozdział 8) będzie z kolei nakładany na instytucje albo niektóre instytucje wyodrębnione podmiotowo, w celu ograniczenia ryzyka wystąpienia negatywnych zdarzeń o charakterze systemowym, które mogą mieć poważne skutki dla gospodarki państwa członkowskiego.

Instytucje będą podlegały ograniczeniom wypłat z zysku, jeżeli nie spełnią wymogów w zakresie utrzymania odpowiednich poziomów buforów kapitałowych (rozdział 9). Dodatkowo instytucje te będą zobowiązane do przedkładania organom nadzoru planów ochrony kapitału w celu szybkiego zgromadzenia odpowiednich poziomów buforów kapitałowych (rozdział 10).

Przepisy rozdziału 11 (art. 62) określają sankcje administracyjne, które znajdą zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów materialnych ustawy.

Ustawa nowelizuje ponadto szereg ustaw w tym: ustawę z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, ustawę z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym

Banku Polskim, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, ustawę z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych, ustawę z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, ustawę z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej oraz ustawę z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Zmiany wprowadzane w wymienionych powyżej ustawach mają na celu implementację postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2013/36/UE, dostosowanie przepisów do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, a także zmierzają do zapewnienia spójności z przepisami ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

W następstwie ustawy utraci moc ustawa z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia z wyjątkiem:

1) przepisów dotyczących: bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego i buforów instytucji o znaczeniu systemowym (art. 19–46), ograniczenia wypłat z zysków, planu ochrony kapitału i sankcji za naruszenie przepisów ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (art. 55–62) oraz przepisów przejściowych w zakresie obowiązku utrzymywania bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w latach 2016–2019 (art. 81) i poziomu wskaźnika bufora antycyklicznego w okresie do dnia poprzedzającego dzień, od którego instytucja będzie obowiązana stosować określony w przepisach stosownego rozporządzenia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych wskaźnik (art. 83) – wejdą one w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.;
2) przepisów zmieniających ustawę z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, dotyczących zasad naliczania obowiązkowych opłat rocznych

wnoszonych na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (art. 63 pkt 3–5) – wejdą one w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 98. posiedzeniu w dniu 5 sierpnia 2015 r. Przedmiotem prac sejmowej Komisji Finansów Publicznych były dwa projekty rządowe (druki sejmowe nr 3576 i 3595). Komisja zdecydowała o połączeniu obu projektów. Pozostałe zmiany wprowadzone do projektowanych przepisów nie wpłynęły w sposób istotny na meritum rozwiązań zaproponowanych przez Rząd. Ustawa została uchwalona w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu Komisji (druk sejmowy nr 3770).

III. Uwagi szczegółowe

1. Należy zwrócić uwagę, że w art. 3 posłużono się określeniami, których definicje sformułowano w art. 4 („rozporządzenie 575/2013” oraz „Minister Finansów”). Logiczna wydaje się zatem zmiana kolejności zamieszczenia w ustawie przepisów art. 3 i art. 4.

Propozycje poprawek:

art. 3 oznacza się jako art. 4 oraz art. 4 oznacza się jako art. 3;

w art. 65 w pkt 1, w art. 3a wyrazy „art. 4” zastępuje się wyrazami „art. 3”;

w art. 67:

a) w pkt 1:
   - w lit. a, w pkt 6a,
   - w lit. b, w pkt 6b,

b) w pkt 3, w art. 30a w pkt 3 i 4

– wyrazy „art. 4” zastępuje się wyrazami „art. 3”;

w art. 68 w pkt 1 w lit. a w tiret trzynastym, w pkt 34 wyrazy „art. 4” zastępuje się wyrazami „art. 3”;

w art. 75, w ust. 2a wyrazy „art. 4” zastępuje się wyrazami „art. 3”;

2. Przepis art. 6 ust. 3 wymaga przeredagowania w celu zapewnienia jego zgodności zasadami języka polskiego.

Propozycja poprawki:

w art. 6:

a) w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „Komitetowi przedstawiają opinię” zastępuje się wyrazami „opinię przedstawia”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Opinie, o których mowa w ust. 3, są przekazywane Komitetowi.”;

3. W przepisie art. 8 ust. 2 posłużono się czasownikiem modalnym „powinien”, wydaje się jednak, że intencją ustawodawcy jest, aby uzasadnienie wniosku w sprawie zwołania posiedzenia Komitetu Stabilności Finansowej było obligatoryjnym elementem takiego wniosku. Jeśli tak, to należałoby dokonać korekty przepisu w sposób zaproponowany w niżej sformułowanej poprawce. Należy przy tym mieć na względzie, że czasownik modalny „powinien” budzi wątpliwości interpretacyjne, może być on bowiem interpretowany jako „może” albo „musi”. Stąd też zaleca się unikanie posługiwania się nim w tekście normatywnym. W związku z tym, iż w nowelizowanych ustawach ustawodawca wcześniej posługiwał się już kwestionowanym czasownikiem, propozycja zmiany ograniczona jest wyłącznie do nowej ustawy merytorycznej.

Propozycja poprawki:

w art. 8 w ust. 2 wyrazy „powinien zawierać” zastępuje się wyrazem „zawiera”;

w art. 50:

a) w ust. 2 wyraz „powinny” zastępuje się wyrazem „muszą”,

b) w ust. 4 wyrazy „ten wskaźnik powinien być określony” zastępuje się wyrazami „wskaźnik ten określa się”;

4. Przepis art. 12 ust. 5 przewiduje możliwość podania do publicznej wiadomości uchwał Komitetu Stabilności Finansowej w zakresie realizacji jego ustawowych zadań, przy

czym przewiduje się, że udostępnienie nastąpi przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym NPB lub przez zamieszenie na stronie internetowej NBP. Wydaje się, że jeśli Komitet podejmie decyzję o podaniu uchwały do publicznej wiadomości, powinien to uczynić w urzędowym publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej. Analogiczne uwagi dotyczą art. 25 ust. 1, art. 28, art. 31, art. 52, art. 44 ust. 2, art. 45 ust. 4, art. 68 pkt 14 (art. 10b ust. 2), art. 71 pkt 7 (art. 25 ust. 2d), art. 72 pkt 22 (art. 110i ust. 9 oraz w art. 110r ust. 5), art. 73 pkt 3 (art. 4 ust. 4, 5 i 6).

W związku z tym proponuje się przyjęcie niżej sformułowanych poprawek.

Propozycje poprawek:

w art. 12:

a) w ust. 5 wyrazy „na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego” zastępuje się wyrazami „na stronie podmiotowej Narodowego Banku Polskiego w Biuletynie Informacji Publicznej”,
b) w ust. 6 wyrazy „na stronie internetowej Ministerstwa Finansów” zastępuje się wyrazami „na stronie podmiotowej Ministerstwa Finansów w Biuletynie Informacji Publicznej”;

w art. 25 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 28 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 31 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w art. 52 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego” zastępuje się wyrazami „na stronie podmiotowej Narodowego Banku Polskiego w Biuletynie Informacji Publicznej”;

w art. 44 w ust. 2 oraz w art. 45 w ust. 4 wyraz „internetowej” zastępuje się wyrazami „podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej”;

w art. 68 w pkt 14, w art. 10b w ust. 2 wyrazy „na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego” zastępuje się wyrazami „na stronie podmiotowej Komisji Nadzoru Finansowego w Biuletynie Informacji Publicznej”;

w art. 71 w pkt 7, w ust. 2d wyrazy „na stronie internetowej Komisji” zastępuje się wyrazami „na stronie podmiotowej Komisji w Biuletynie Informacji Publicznej”;

w art. 72 w pkt 22, w art. 110i w ust. 9 oraz w art. 110r w ust. 5 wyraz „internetowej” zastępuje się wyrazami „podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej”;

w art. 73 w pkt 3, w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 5 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 6 wyraz „internetowej” zastępuje się wyrazami „podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej”;

5. Przepis art. 14 ust. 5 w końcowej części stanowi powtórzenie art. 14 ust. 1 wprowadzenia do wyliczenia. Należy zrezygnować z tej części przepisu, która nie służy wyrażeniu normy prawnej.

Propozycja poprawki:

w art. 14 w ust. 5 skreśla się wyrazy „ i stosuje się do osób, o których mowa w art. 7 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 10 ust. 1”;

6. W art. 19 ust. 2 mowa jest o „instytucjach” podczas gdy ust. 1 odnosi się do jednej instytucji. Należałoby skorelować brzmienie obu przepisów. Analogiczna uwaga dotyczy art. 21 ust. 3.

Propozycja poprawki:

w art. 19 w ust. 2 oraz w art. 21 w ust. 3 wyrazy „te instytucje” zastępuje się wyrazami „tę instytucję”;

7. Przepis art. 32 ust. 1 pkt 2 powinien być przeredagowany w taki sposób, aby jednoznacznie przesądzić, że jego część (po przecinku) odnosi się do wskaźnika bufora antycyklicznego, a nie do organu właściwego w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego.

Propozycja poprawki:

w art. 32 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „znajduje on” zastępuje się wyrazami „wskaźnik ten znajduje” oraz po wyrazach „od dnia” dodaje się wyraz „jego”;

8. W art. 32 ust. 1 w części wspólnej wyliczenia zastosowano formułę „z zastrzeżeniem”, która może budzić wątpliwości interpretacyjne. Należałoby by rozważyć jej zastąpienie innym adekwatnym do zamiaru ustawodawcy określeniem.

Propozycja poprawki:

w art. 32 w ust. 1 w części wspólnej wyliczenia wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z tym”;

9. W myśl art. 39 ust. 2 zdanie drugie Komisja Nadzoru Finansowego, za pośrednictwem Komitetu Stabilności Finansowej, będzie obowiązana powiadomić Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o każdej wydanej decyzji, przedstawiając jednocześnie jej uzasadnienie. Nie wiadomo jednak jakie decyzje ma na myśli ustawodawca. Czy chodzi o decyzje, o których mowa w zdaniu pierwszym (decyzja uznająca inną instytucję o znaczeniu systemowym za globalną instytucję o znaczeniu systemowym i przyporządkowująca ją do określonej kategorii), czy może ustawodawca chciał objąć analizowanym przepisem również decyzje, o których mowa w art. 39 ust. 1 (decyzja identyfikująca inną instytucję o znaczeniu systemowym i nakładająca na nią bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym). Należałoby wyjaśnić jaka była intencja ustawodawcy w tym zakresie i ewentualnie przyjąć poprawkę w jednej w zaproponowanych poniżej wersji.

Propozycje poprawek:

w art. 39 w ust. 2 w zdaniu drugim skreśla się wyrazy „każdej wydanej”;

albo

w art. 39:

a) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Komisja, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1 lub 2, przedstawiając jednocześnie jej uzasadnienie.”;

10. W art. 39 ust. 5 pkt 1 wskazano, że Komisja Nadzoru Finansowego oceniać będzie znaczenie systemowe innych instytucji o znaczeniu systemowym na podstawie wielkości. Nie sprecyzowano jednak o jaką wielkość chodzi w przepisie. Być może ustawodawca miał na myśli wielkość instytucji.

Propozycja poprawki:

w art. 39 w ust. 5 w pkt 1 po wyrazie „wielkości” dodaje się wyraz „instytucji”;

11. W art. 41 posłużono się określeniem „jednostka zależna”, jednakże należy zwrócić uwagę, że w art. 4 pkt 11 sformułowano definicję określenia „podmiot zależny” wskazując, że przez podmiot zależny rozumie się jednostkę zależną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia 575/2013. Mając na uwadze powyższe, w ustawie należy posługiwać się zdefiniowanym określeniem oraz zakładając, że pojęcia „jednostka zależna” i „podmiot zależny” są na gruncie opiniowanej ustawy synonimami (odnoszą się do tego samego katalogu podmiotów), należałoby rozważyć niżej sformułowane poprawki. Analogiczną uwagę należy odnieść do art. 33 ust.2, art. 50 ust. 5 pkt 2 i 3 oraz art. 51 ust. 4, a także do dodawanego do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi art. 110g ust. 7.

Propozycje poprawek:

w art. 33 w ust. 2 oraz w art. 41 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „jednostką zależną” zastępuje się wyrazami „podmiotem zależnym”;

w art. 50 w ust. 5 w pkt 2 i 3 oraz w art. 51 w ust. 4 wyrazy „jednostkę zależną” zastępuje się wyrazami „podmiot zależny”;

w art. 72 w pkt 22, w art. 110g w ust. 7 wyrazy „instytucję zależną” zastępuje się wyrazami „podmiot zależny”;

12. W art. 43 ust. 1 posłużono się techniką zastrzeżenia do innego przepisu ustawy tj. art. 49. Należy zwrócić uwagę, że Zasady techniki prawodawczej nie zalecają

posługiwania się techniką zastrzeżeń, uznaje się natomiast, że jeżeli istnieje konieczność poinformowania adresata, iż w innym przepisie sformułowano wyjątek od normy, używa się wyrażenia „z wyjątkiem”, jeżeli natomiast ustawodawca dostrzega konieczność poinformowania adresata, iż w innym przepisie sformułowano uszczegółowienie normy, zaleca się zastosowanie wyrażenia „z uwzględnieniem” (uzgodnione w 2011 r. rekomendacje dla legislatorów rządowych, sejmowych i senackich). Należałoby wyjaśnić czy w analizowanym przypadku celem ustawodawcy było wskazanie wyjątku czy też chce on zwrócić uwagę adresatów na konieczność uwzględnienia art. 49.

Analogiczne wątpliwości dotyczą art. 65 pkt 9 (art. 38a ust. 2) i 11 (art. 38zi ust. 2), art. 68 pkt 62 lit. a (art. 141c ust. 1), art. 72 pkt 22 (art. 110m ust. 4) oraz pkt 37 (art. 169b ust. 2), a także w art. 73 pkt 3 (art. 4 ust. 4 pkt 2).

Propozycje poprawek:

w art. 43 w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z uwzględnieniem”;

albo

w art. 43 w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem”;

w art. 65:
a) w pkt 9, w ust. 2,
b) w pkt 11, w ust. 2
– wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem”;

w art. 68 w pkt 62 w lit. a, w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z uwzględnieniem”;

albo

w art. 68 w pkt 62 w lit. a, w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem”;

w art. 72 w pkt 22, w art. 110m w ust. 4 wyrazy „Z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „Z uwzględnieniem”;

albo

w art. 72 w pkt 22, w art. 110m w ust. 4 wyrazy „Z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „Z wyjątkiem”;

w art. 72 w pkt 37, w art. 169b w ust. 2 wyrazy „Z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „Z uwzględnieniem”;

albo

w art. 72 w pkt 37, w art. 169b w ust. 2 wyrazy „Z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „Z wyjątkiem”;

w art. 73 w pkt 3, w ust. 4 w pkt 2 wyrazy „z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z uwzględnieniem”;

13. W art. 43 ust. 3 ustawodawca określając wysokość połączonego bufora przesądza, że nie może być on niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz „ – wyższemu z dwóch buforów – buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym albo buforowi ryzyka systemowego, mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej”. Wydaje się, że w przepisie popełniono błąd fleksyjny, który czyni przepis niezrozumiałym. Kierując się analogicznym art. 49 ust. 2 proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

    Ponadto w art. 49 ust. 2 należałoby wskazać, że nie suma buforów, ale bufory mają zastosowanie do instytucji.

Propozycja poprawki:

w art. 43 w ust. 3 wyrazy „wyższemu z dwóch buforów – buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym albo buforowi ryzyka systemowego, mającemu” zastępuje się

wyrazami „wyższego z dwóch buforów – bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym albo bufora ryzyka systemowego, mającym”;

w art. 49 w ust. 2 wyraz „mającej” zastępuje się wyrazem „mającemu”;

14. Przepis art. 47 wymaga korekty językowej.

Propozycja poprawki:

w art. 47 po wyrazie „utrzymuje” dodaje się wyraz „ona”;

15. W art. 50 ust. 5 pkt 2 i 3 ustawodawca posługuje się pojęciem „jednostka dominująca” w związku z tym nasuwa się pytanie, dlaczego w słowniczku ustawy nie zdefiniowano tego pojęcia. Trzeba przy tym mieć na uwadze, iż ustawodawca zdecydował się zdefiniować pojęcie „podmiot zależny”. Zakładając, iż wolą ustawodawcy jest, aby słowniczek ustawy był kompletny proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. Definiując pojęcie „jednostka dominująca” zastosowano technikę analogiczną do zastosowanej w innych definicjach.

Propozycja poprawki:

w dotychczasowym art. 4 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) jednostce dominującej – rozumie się przez to jednostkę dominującą, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia 575/2013;”;

16. W art. 55 ust. 4 wskazano, że wymóg połączonego bufora stanowi łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia bufora zabezpieczającego, powiększonego o bufor antycykliczny specyficzny dla instytucji, bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufor ryzyka systemowego. Niecelowe jest powtórne wskazanie w końcowej części w nawiasie, że przepis określa czym jest wymóg połączonego bufora.

Propozycja poprawki:

w art. 55 w ust. 4 skreśla się wyrazy „(wymóg połączonego bufora)”;

17. W art. 61 ust. 2 zdanie pierwsze należy wyeliminować zbędny wyraz.

Propozycja poprawki:

w art. 61 w ust. 2 w zdaniu pierwszym skreśla się wyraz „jej”;

18. Przepis art. 62 ust. 1 określa sankcje administracyjne, które znajdą zastosowanie w przypadku stwierdzenia naruszenia przez instytucję określonych przepisów ustawy. Należy jednak zwrócić uwagę, że art. 61 ust. 3, do którego następuje odesłanie, jest przepisem kompetencyjnym. Nakłada on na Komisję Nadzoru Finansowego obowiązek wydania decyzji zobowiązującej instytucję do podwyższenia funduszy własnych, w terminach określonych przez Komisję, do poziomu niezbędnego do ostrożnego i stabilnego funkcjonowania instytucji. Obowiązek instytucji powstanie dopiero wówczas, gdy decyzja zostanie wydana. W art. 62 ust. 1 należałoby zatem mówić nie tyle o ewentualnym naruszeniu przez instytucję przepisu art. 61 ust. 3 lecz o niewykonaniu decyzji Komisji, o której mowa w art. 61 ust. 3.

Propozycja poprawki:

w art. 62 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „lub” dodaje się wyrazy „niewykonania decyzji, o której mowa w”;

19. Zgodnie z art. 62 ust. 1 pkt 2 lit. a w przypadku stwierdzenia naruszenia przez instytucję przepisów ustawy Komisja Nadzoru Finansowego będzie mogła zawiesić w czynnościach członka zarządu instytucji bezpośrednio odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości. Zawieszenie w czynnościach będzie polegało na wyłączeniu z podejmowania decyzji za instytucję w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych. Sformułowanie to budzi wątpliwości. Nie jest jasne, czy oznacza ono wyłączenie członka zarządu z prowadzenia spraw spółki, czy również z jej reprezentowania spółki. Trzeba mieć przy tym na uwadze przepisy Kodeksu spółek handlowych dotyczące prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania. Terminologia, którą posługuje się ustawodawca powinna być spójna z ustawą podstawową dla danej

dziedziny (§10 Zasad techniki prawodawczej). W propozycji poprawki przyjęto, że wolą ustawodawcy było wyłączenie członka zarządu z prowadzenia spraw instytucji.

Propozycja poprawki:

w art. 62 w ust. 1 w pkt 2 w lit. a wyrazy „podejmowania decyzji za instytucję" zastępuje się wyrazami „prowadzenia spraw instytucji";

20. Art. 68 pkt 5, art. 6e ustawy – Prawo bankowe zawiera fakultatywne upoważnienie dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków funkcjonowania systemu zarządzania ryzykiem związanym z działalnością, o której mowa w art. 6a–6d. W związku z tym przepisem nasuwa się wątpliwość, czy zasadne jest formułowanie odesłania do art. 6b–6d. Przepis art. 6a dotyczy możliwości powierzania przez bank przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywania określonych czynności bankowych. Przepisy art. 6c i art. 6d uszczegóławiają zasady dokonywania tego powierzenia, zaś art. 6b określa zasady odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy w sprawie powierzenia, o którym mowa w art. 6a. Powstaje zatem pytanie, czy w analizowanym przepisie upoważniającym nie należałoby poprzestać na odesłaniu do art. 6a.

Propozycja poprawki:

w art. 68 w pkt 5, w art. 6e wyrazy „art. 6a–6d" zastępuje się wyrazami „art. 6a";

21. Art. 68 pkt 9, art. 9cb ust. 5 – Prawo bankowe przewiduje, że na wniosek banku niebędącego bankiem istotnym Komisja Nadzoru Finansowego może wyrazić zgodę na połączenie komitetu do spraw ryzyka z komitetem audytu. W związku z tym przepisem nasuwa się wątpliwość, z jakiego przepisu wynika, że w banku niebędącym bankiem istotnym musi działać komitet do spraw ryzyka. Zgodnie z art. 9cb ust. 1 komitet do spraw ryzyka będzie działał w strukturze banku istotnego;

22. Art. 68 pkt 18, art. 22 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe nakładający na bank określone obowiązki informacyjne został sformułowany w sposób, który może sugerować, że obowiązki te zaktualizują się w sytuacji powołania rady nadzorczej i jednoczesnego

dokonania zmiany jej składu. Nie wydaje się to zgodne z intencją ustawodawcy. Analogiczna uwaga dotyczy dodawanego do ustawy – Prawo bankowe art. 22a ust. 2.

Propozycja poprawki:

w art. 68:

a) w pkt 18, w ust. 3 wyrazy „i dokonaniu" zastępuje się wyrazami „albo dokonaniu" oraz wyrazy „i zmianie" zastępuje się wyrazami „lub zmianie",

b) w pkt 19, w art. 22a w ust. 2 w zdaniu pierwszym wyrazy „i po dokonaniu" zastępuje się wyrazami „albo dokonaniu" oraz wyrazy „i zmianie" zastępuje się wyrazami „lub zmianie";

23. Art. 68 pkt 23, art. 25 ust. 1a ustawy – Prawo bankowe sugeruje, że podmiot posiadający prawa z akcji jest akcjonariuszem (zawsze). Trzeba mieć na względzie, iż w myśl Kodeksu spółek handlowych akcjonariuszem jest podmiot będący posiadaczem akcji wyemitowanych przez spółkę (podmiot nabywający akcje spółki staje się jej akcjonariuszem). Prawa z akcji mogą przysługiwać również podmiotom niebędącym akcjonariuszami np. zastawnikowi lub użytkownikowi (zob. art. 240 Kodeksu spółek handlowych). Mając powyższe na uwadze proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 68 w pkt 23, w ust. 1a wyraz „akcjonariuszach" zastępuje się wyrazem „podmiotach" oraz wyraz „akcjonariuszy" zastępuje się wyrazem „podmiotów";

24. Art. 68 pkt 26, art. 25n ust. 5 ustawy – Prawo bankowe przewiduje, że w przypadku jeżeli akcje nie zostaną zbyte w terminie odpowiednie zastosowanie znajdą przepisy art. 25l ust. 6 i 7, które określają wysokość kar pieniężnych (ust. 6) oraz zasady ustalania wysokości tych kar (ust. 7). Analizowany przepis pomija w zakresie odesłania dodawany do art. 25l ust. 8, który określa zasady ustalania przychodu, od którego uzależniona jest wysokość możliwej do nałożenia kary pieniężnej w przypadku jeżeli akcjonariusz jest podmiotem zależnym. Należałoby wyjaśnić czy w przepisie art. 25n ust. 5 nie powinno znaleźć się odesłanie również do art. 25l ust. 8. Analogiczna uwaga dotyczy art. 25p ust. 3 ustawy – Prawo bankowe.

Propozycja poprawki:

w art. 68:

a) w pkt 26, w ust. 5 wyrazy „ust. 6 i 7” zastępuje się wyrazami „ust. 6–8”,

b) w pkt 28, w art. 25p w ust. 3 wyrazy „ust. 6 i 7” zastępuje się wyrazami „ust. 6–8”;

25. Art. 68 pkt 32, art. 31a ustawy – Prawo bankowe przewiduje, że określone w ustawie oświadczenia są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej, zaś składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w oświadczeniu klauzuli, która zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Należy zauważyć, że Kodeks karny w art. 233 § 6 przewiduje odpowiedzialność karną za złożenie fałszywego oświadczenia. Należy zatem odpowiednio zmodyfikować art. 31a zdanie drugie. Analogiczne uwagi dotyczą art. 72 pkt 4, 8, 12 lit. c i pkt 24 lit. b wprowadzającym zmiany w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi.

Propozycje poprawek:

w art. 68 w pkt 32, w art. 31a w zdaniu trzecim wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”;

w art. 72:

a) w pkt 4, w zdaniu trzecim,

b) w pkt 8, w zdaniu trzecim,

c) w pkt 12 w lit. c, w ust. 2a w zdaniu trzecim,

d) w pkt 24 w lit. b, w ust. 5a

– wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”;

w art. 72 po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:

„11a) w art. 81 ust. 7a otrzymuje brzmienie:

„7a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 7 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy

odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

26. Art. 68 pkt 54 lit. d, art. 138 ust. 3b ustawy – Prawo bankowe wskazuje, że jeśli jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej przez bank albo straty, której bank uniknął w wyniku naruszenia przepisów prawnych, karę pieniężną, o której mowa w ust. 3 pkt 3a, można ustalić w wysokości do dwukrotności kwoty korzyści albo straty. W myśl art. 138 ust. 3 pkt 3a, do którego się odsyła, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na bank karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku. W związku z tymi przepisami powstaje pytanie o ich wzajemną relację. W szczególności nie jest jasne, która z kar powinna być zastosowana w pierwszej kolejności. Ponadto wątpliwości może budzić posłużenie się w ust. 3b formułą „karę pieniężną można ustalić w wysokości ...” – czy oznacza to, że Komisja Nadzoru Finansowego może dokonać swobodnego wyboru podstawy prawnej wymierzenia kary pieniężnej? Czy można wymierzyć dwie kary, jedną na podstawie ust. 3 pkt 3a, a drugą na podstawie art. 3b (patrz ust. 3c)? Sformułowanie ewentualnej propozycji poprawki wymagać będzie uprzedniego ustalenia intencji ustawodawcy.

27. Art. 68 pkt 65 lit. c, art. 141f ust. 6 pkt 5 ustawy – Prawo bankowe – terminologia przepisu powinna być ujednolicona z art. 141f ust. 6 pkt 1–4, w których jest mowa o „banku krajowym”;

Propozycja poprawki:

w art. 68 w pkt 65 w lit. c, w ust. 6 w pkt 5 wyrazy „banku oraz” zastępuje się wyrazami „banku krajowego i”;

28. Art. 68 pkt 72, art. 171a ust. 3 ustawy – Prawo bankowe; Zasady techniki prawodawczej stanowią, że w przypadku gdy od któregoś z elementów przepisu merytorycznego przewiduje się wyjątki lub przepis wymaga uściślenia, przepis formułujący wyjątek lub uściślenie zamieszcza się bezpośrednio po tym przepisie (§ 23 ust. 3). Z taką sytuacją

mamy do czynienia w art. 171a ust. 3 i 4 ustawy – Prawo bankowe. Mając na uwadze, że wzajemna relacja tych przepisów nie budzi wątpliwości, oraz, że nie należy, co do zasady, formułować „zastrzeżeń" w obrębie jednego artykułu (uzgodnione w 2011 r. rekomendacje dla legislatorów rządowych, sejmowych i senackich), proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. Analogiczna uwaga dotyczy art. 68 pkt 19 (art. 22a ust. 1), art. 71 pkt 14 lit. b (art. 36 ust. 2a) oraz art. 72 pkt 22 (art. 110g ust. 4).

Propozycje poprawek:

w art. 68 w pkt 19, w art. 22a w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 22b";

w art. 68 w pkt 72, w art. 171a w ust. 3 skreśla się wyrazy „Z zastrzeżeniem ust. 4," oraz wyrazy „na potrzeby" zastępuje się wyrazami „Na potrzeby";

w art. 71 w pkt 14 w lit. b, w ust. 2a skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 2b–2d";

w art. 72 w pkt 22, w art. 110g w ust. 4 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 5–7";

29. Art. 71 pkt 3 lit. b, art. 5 pkt 20 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym; w związku z tym, że art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia 575/2013 formułuje definicję pojęcia „holding mieszany", a nie pojęcia „spółka holdingowa o działalności mieszanej" należałoby jednoznacznie przesądzić relację tych pojęć i wskazać, iż spółka holdingowa o działalności mieszanej jest holdingiem mieszanym. Odesłanie w brzmieniu uchwalonym przez Sejm nie jest jednoznaczne. Warto wziąć przy tym pod uwagę treść definicji pojęcia „spółka holdingowa o działalności mieszanej" sformułowanej w dodawanym do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi art. 110a ust. 1 pkt 12.

Propozycja poprawki:

w art. 71 w pkt 3 w lit. b, w pkt 20 po wyrazach „działalności mieszanej" dodaje się wyrazy „– holding mieszany";

30. Art. 71 pkt 7, art. 25 ust. 2c pkt 3 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym stanowi, że w informacji, o której mowa w ust. 2b tego artykułu, nie podaje się imienia

i nazwiska osoby fizycznej w szczególności, jeżeli opublikowanie tych danych zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe. W związku z tym nasuwa się pytanie, czy wolą ustawodawcy jest, aby w przypadku gdy opublikowanie danych zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu w sprawie o wyłącznie **jedno** przestępstwo skarbowe można było podać imię i nazwisko osoby fizycznej odpowiedzialnej za naruszenie?

Propozycja poprawki:

w art. 71 w pkt 7, w ust. 2c w pkt 3 wyrazy „sprawach o przestępstwa" zastępuje się wyrazami „sprawie o przestępstwo";

31. Art. 71 pkt 7, art. 25 ust. 2d ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym; w związku z tym, że informacja, o której mowa w art. 25 ust. 2c jest informacją, o której mowa w ust. 2b tego artykułu, należałoby w art. 25 ust. 2d zrezygnować z odesłania do ust. 2c i odpowiednio przeredagować przepis.

Propozycja poprawki:

w art. 71 w pkt 7, w ust. 2d wyrazy „Informacje, o których mowa w ust. 2b i 2c, są dostępne" zastępuje się wyrazami „Informacja, o której mowa w ust. 2b, jest dostępna" oraz wyraz „ich" zastępuje się wyrazem „jej";

32. Art. 72 pkt 12 lit. a, art. 82 ust. 1 pkt 10 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; w związku z tym, że w art. 307 ustawy – Prawo własności przemysłowej przewidziano wykroczenie, a nie przestępstwo, należy uwzględnić ten fakt w zmienianym przepisie. Warto przy tym zauważyć, że analogiczny błąd został ostatnio usunięty przez ustawodawcę z ustawy o giełdach towarowych oraz ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (m. in. art. 9 pkt 14 i art. 15 pkt 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów). Analogiczna uwaga dotyczy art. 72 pkt 19 lit. a (art. 103 ust. 1b) i pkt 24 lit. a (art. 119 ust. 4 pkt 7).

Propozycja poprawki:

w art. 72:

a) w pkt 12 w lit. a, w pkt 10,

b) w pkt 19 w lit. a, w ust. 1b,

c) w pkt 24 w lit. a, w pkt 7

– wyrazy „przestępstwa określonego w art. 305” zastępuje się wyrazami „przestępstwa lub wykroczenia określonego w art. 305”;

33. Art. 72 pkt 22, art. 110k ust. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; proponuje się przyjęcie poprawki korelującej terminologię przepisu ze słowniczkiem (tj. definicją pojęcia „podmiot zależny”) oraz dodawanym art. 110k ust. 5.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 22, w art. 110k w ust. 4 po wyrazie „maklerskim” dodaje się wyrazy „będącym podmiotem”;

34. Art. 72 pkt 22, art. 110k ust. 5 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie, czy nie powinien on, analogicznie jak to czyni art. 110k ust. 4, stanowić o podmiocie zależnym od unijnej instytucji dominującej.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 22, w art. 110k w ust. 5 wyraz „instytucji” zastępuje się wyrazami „unijnej instytucji dominującej”;

35. Art. 72 pkt 22, art. 110ze ust. 14 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; mając na względzie zapewnienie spójności terminologicznej w obrębie art. 110ze, proponuje się skreślenie w ust. 14 tego artykułu doprecyzowania, iż przepis ten odnosi się do kuratora nadzorującego wykonywanie programu postępowania naprawczego przez dom maklerski. W art. 110ze ust. 2–16 takiego doprecyzowania ustawodawca nie dokonał, uznając za wystarczające dokonanie uściślenia jedynie w ust. 1 tego artykułu.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 22, w art. 110ze w ust. 14 skreśla się wyrazy „nadzorującego wykonywanie programu postępowania naprawczego przez dom maklerski”;

36. Art. 72 pkt 22, art. 110zg ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; mając na względzie, że ustawodawca nie wprowadził na potrzeby ustawy o obrocie instrumentami finansowymi skrótu tytułu ustawy – Kodeks pracy (analogicznie do wprowadzonego w art. 110ze ust. 8 skrótu tytułu ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego), należy – odsyłając do tej ustawy – posługiwać się jej pełnym tytułem (w wersji nieskróconej).

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 22, w art. 110zg w ust. 1 wyrazy „Kodeksu pracy” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy”;

37. Art. 72 pkt 28, art. 145 ust. 1 pkt 1b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; w przepisie tym ustawodawca odesłał dwukrotnie do art. 141 ust. 4.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 28 w lit. a w tiret drugim, w pkt 1b skreśla się wyrazy „oraz ust. 4”;

38. Art. 72 pkt 33 lit. c, art. 167 ust. 2a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie, co należy rozumieć przez „właściwy przychód” (do czego odnosi się to pojęcie, w jakim celu zostało wprowadzone). Wydaje się, że wolą ustawodawcy było określenie wysokości kary, o której mowa w art. 167 ust. 2 pkt 1, w przypadku gdy firma inwestycyjna jest podmiotem zależnym. Dążąc do zapewnienia jednoznaczności przepisu i zakładając, że trafnie odkodowano wolę ustawodawcy, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 33 w lit. c, ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. W przypadku gdy firma inwestycyjna jest podmiotem zależnym, karę pieniężną, o której mowa w ust. 2 pkt 1, nakłada się w wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy podmiotu dominującego.”;

39. Art. 72 pkt 34 lit. b, art. 167a ust. 2b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; wątpliwości budzi odesłanie w art. 167a ust. 2b do ust. 1 tego artykułu i wskazanie, że w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty korzyści osiągniętej lub straty unikniętej, Komisja Nadzoru Finansowego nakładając karę i ustalając jej wysokość ma stosować ten przepis. W związku z tym, że ust. 1 dotyczy sytuacji, w której kara ustalana jest w odniesieniu do przychodu, niemożliwe będzie zastosowanie reguł ustalania wysokość kary wskazanych w tym przepisie w przypadku, o którym mowa w ust. 2b (ustalenie wysokości kary w odniesieniu do kwoty korzyści osiągniętej lub straty unikniętej). Zapewne wolą ustawodawcy było, aby komisja ustalając wysokość kary, o której mowa w ust. 2b, kierowała się tymi samymi dyrektywami jej wymierzania, co w przypadku wymierzania kary, o której mowa w ust. 1, tzn. uwzględniała wagę naruszenia, uprzednie naruszenia przepisów oraz sytuację podmiotu. Mając na względzie zapewnienie przepisowi należytej precyzji oraz wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 34:

a) w lit. a, w ust. 1 skreśla się wyrazy „, uwzględniając w szczególności wagę naruszenia, uprzednie naruszenia przepisów oraz sytuację finansową tych podmiotów”,

b) w lit. b:

- w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 2a–2c” zastępuje się wyrazami „ust. 2a–2d”,
- w ust. 2b skreśla się zdanie drugie”,
- dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2d. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2b, Komisja uwzględnia w szczególności wagę naruszenia, uprzednie naruszenia przepisów oraz sytuację finansową podmiotów, na które ma być nałożona kara.”;

40. Art. 72 pkt 36 lit. a, art. 169a ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; w przepisie tym należy skreślić zbędne wyrazy, jako niemające wartości normatywnej.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 36 w lit. a, w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „w stosownych przypadkach”;

41. Art. 73 pkt 3, art. 4 ust. 5 pkt 3 lit. a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym; w związku z tym, że art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013 definiuje pojęcie „jednostki zależnej”, a nie pojęcie „jednostki zależnej w państwie trzecim” albo „państwa trzeciego”, w celu skorelowania zakresu odesłania z przepisem, do którego ono następuje, proponuje się przyjęcie niżej zaproponowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 73 w pkt 3, w ust. 5 w pkt 3 w lit. a wyrazy „w państwie trzecim w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013” zastępuje się wyrazami „w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013 w państwie trzecim”;

42. Art. 96 pkt 1 przewiduje, że art. 19 i art. 20 (przepisy te regulują problematykę bufora zabezpieczającego) wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., w związku z tym nasuwa się pytanie dlaczego ustawodawca zdecydował, że art. 84 ściśle związany z problematyką regulowaną wskazanymi artykułami (przepis dostosowujący określający wartość bufora zabezpieczającego w latach 2016–2018) ma wejść w życie wcześniej, tj. po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy. Warto przy tym zauważyć, że przepis dostosowujący art. 83, odnoszący się do kwestii bufora antycyklicznego, wejdzie w życie z dniem wejścia w życie przepisów merytorycznych dotyczących tego bufora.

Propozycja poprawki:

w art. 96 w pkt 1 wyrazy „i art. 83” zastępuje się wyrazami „, art. 83 i art. 84”.

Jakub Zabielski
Główny legislator